

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλευθέρου ἀνάγνωσμα δι' ἄλλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τυπηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐπίσημα δραχμῆς 100. Ἐξέ-
μνη δραχ. 55. Τρίμηνα δραχ. 30.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρῆσια διατριμ. 50.
Αμερικῆς δολάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γέ-
νει τῶν ἑλλων Κρατῶν σελήνια 10.
Ἐξέμνηοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗ - ΕΚΔΟΤΗ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουθῆσοι μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Ἐυριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'—Τόμος 44ος

Ἀθήναι, 17 Ἀπριλίου 1937

Ἔτος 59ον.—Ἀριθ. 20

ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΣΤΡΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ALEXANDRE ALANOF
καὶ JACQUES CHRISTIAND

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ὅσο γιὰ τὸν Ἀνδρέα, αὐτὸς ἐπει-
δὴ δὲν εἶχε καὶ πολλὰ πράγματα νὰ
κάνῃ, περνοῦσε τὴν ὥρα του βλέπον-
τας ἀπὸ πρὶν μὲ τὴ φαντασία του τὸ
τί ἐμελλε νὰ συναντήσουν στὸν Ἀρη :
Θὰ μπορούσαν ἄραγε νὰ ζήσουν ἐκεῖ
πέρα ; Οἱ παρατηρήσεις καὶ οἱ ὑπο-
θέσεις ποὺ εἶχαν κάνει ὡς τότε οἱ ἀ-
στρονόμοι θάβγαιναν ἄραγε ἀληθινές ;
Θὰ συναντούσαν ἄραγε κατοίκους στὸν
πλανῆτη αὐτόν ; Κι' ἂν συναντούσαν,
σὲ τί βαθμίδα πολιτισμοῦ θὰ βρίσκον-
ταν οἱ κάτοικοι αὐτοί ; Καὶ τί εἶδους
ὑπόδοχὴ θὰ τοὺς ἔκαναν ;

Ὡστόσο τίς σκέψεις αὐτὲς δὲν μπο-
ροῦσε νὰ τὶς συγκεντρώσῃ στὸ μυα-
λό του. Μιὰ ἄλλη εἰκόνα ἔμπαινε
πάντοτε μπροστὰ στὰ μάτια του καὶ
κυρίαυε τὴ σκέψῃ του : ἡ εἰκόνα τῆς
Ἀντουανέττας. Μόλο ποὺ σύμφωνα
μὲ τὴ λογικὴ αὐτὴ ἔκει στὴ γῆ ποὺ
βρισκόταν δὲν εἶχε μπροστὰ τῆς κα-
νένα κινδύνο, ὁ Ἀνδρέας ἀνησυχού-
σε γιὰ τὴν τύχη τῆς, σχεδὸν ὅσο κι'
ἐκεῖνη ἀνησυχούσε γιὰ τὴ δική του.

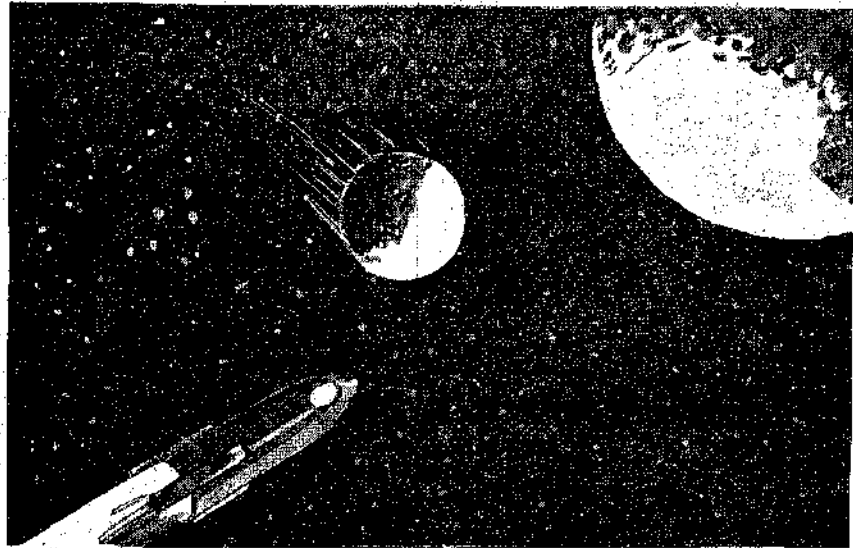
**

Κομμάτια ἀπὸ τίς φτερούγες ποὺ
εἶχαν πάσει ἀπὸ τὴ βολίδα βρέθηκαν
τὴν ἐπομένην στὰ περίχωρα τοῦ Ρίο
ντὲ Ὀρό ἀπὸ ἑκα παραπάνω Μεχαρί.
Τὸ νέο ἀναγγέλιθῃκε ἀμέσως ἀπὸ τὸν
ἀσύρματο πρὸς ὅλο τὸν κατοικημένο
κόσμο καὶ ἔτσι ἡ Ἀντουανέττα πλη-
ροφορήθηκε πῶς τὸ ξεκίνημα εἶχε
γίγει κανονικὸ καὶ χωρὶς κανένα ἄλλο
ἀπεικταῖο.

Πόσα δμως ἄλυτα προβλήματα βα-
σάνιζαν τὸ μυαλό τῆς καὶ τὸ μυαλό
ἄλλων τῶν συγγενῶν τῶν δικῶν τῆς
καὶ τοῦ Ἀνδρέα !

Ἡ Ἀντουανέττα ζοῦσε σὲ μιὰ ἀ-

διάκοπη ἀγωνία. Ὑπνος δὲν τὴν ἔ-
πιανε καθόλου καὶ πόλλες φορές βρέ-
θηκε στὰ πρόθυρα τῆς τρέλλας. Οἱ
γιατροὶ τῆς οὐστήσαν νὰ πᾶν νὰ ἀ-
ναπαυθῆ σὲ μιὰ ἡσυχῇ, μεσημβρινὴ
ἐξοχῇ, ἀλλὰ δὲν μπορούσε νὰ βρῇ
πουθενὰ ἡσυχία.

Μὲ νέα φόρα ἡ βολίδα ἐανάρχισε τὸν ἐπιγινώδη δρόμο τῆς
πρὸς τὸν πλανῆτη. (Σελ. 169, στ. γ')

Θὰ ἦταν ἄραγε ἀπολύτως ἀδύνατο
νὰ πᾶν νὰ βρῇ τὸν ἀρραβωνιαστικὸ
τῆς καὶ τὸν ἀδελφὸ τῆς ; Ἀλλὰ καὶ
ἂν ἀκόμη χάρις στὸ ρεῦμα τῆς συμ-
παθείας ποὺ εἶχε δημιουργηθῆ σ' ὁ-
λόκληρο τὸν κόσμο γιὰ τὴν τύχη τῶν
δύο τολμηρῶν νέων, κατάφερε νὰ
μαζέψῃ τὸ ποσὸν ποὺ χρειαζόταν γιὰ
νὰ γίνῃ μιὰ καινούργια βολίδα, γιὰ
τὴν κατασκευὴ τῆς μοναχὰ θὰ ἦταν
ἀπαραίτητος ἓνας μῆνας τὸ λιγώτερο.
Καὶ πῶς νὰ ψάξῃ τότε μέσα στὸ ἀ-

πέραντο σύμπαν γιὰ νὰ βρῇ δυὸ ἀπει-
ροελάχιστα ὄντα ;

Αὐτὸ ἦταν ἐκεῖνο ποὺ βασάνιζε πε-
ρισσότερο ἀπ' ἄλλα τὸν Ἀνδρέα. Ἡ
σκέψῃ μήπως ἡ νέα μέσα στὴν ἀπελ-
πισία τῆς κάνει καμμιά τρέλλα καὶ
τρέξει ἀπὸ πίσω τοὺς μέσα σὲ καμ-
μιὰ βολίδα βιαστικὰ καμωμένη καὶ
ἀπρόσεκτα. Ἦώρα μόλις καταλάβαινε
τί μαρτυρικὲς ὥρες θὰ περνοῦσε ἡ
δυστυχισμένη νέα καὶ πῶς θὰ ἦταν
εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς προτιμώτερο καὶ γιὰ

ἐκεῖνην καὶ γι' αὐτὸν νὰ ἐνωσαν τίς
τύχες τοὺς, παρὰ νὰ μείνουν χωρι-
σμένοι ἀπὸ χιλιάδες χιλιάδων χιλιέ-
μετρα.

«Γιατί νὰ μὴ βρισκεται μαζί μας ;»
Αὐτὸ τὸ ἐρώτημα ἔβαζε κάθε τόσο
στὸν ἑαυτὸ του, καὶ ἡ ἀπάντησῃ ἦ-
ταν πάντα : «Ἐοὺ φταῖς γι' αὐτό».

Σιγά-σιγά εἶχε φθάσει στὸ σημεῖο
νὰ μὴν μπορῇ νὰ ὁπαφέρῃ τὸν Βαρ-
νάβα ποὺ τοὺς συνώδεε στὸ ταξίδι
τοὺς, ἂν καὶ παρὰ τὴ θέλησῃ του ὁ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΝΤΕΒΩ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

— Σε συχαίρω, αγαπητό μου παιδί, για τα βραβεία σου. Δεν έχει άδικο ο άνιψιός μου που τόσο σ' εκτιμά και σ' αγαπά. Και τώρα έτοιμάσου να φύγεις μαζί μας. Στο σπίτι μας θα περάσεις τις θερινές διακοπές.

Φαντασθήτε πια με πόση χαρά άκουσε ο Μάριος αυτά τα λόγια και με πόση εύγνωμοσύνη αποκρίθηκε στον καλό εκείνο κύριο.

Ο θεϊός του Μοντανή παρακάλεσε και τους γονείς του Παύλου και του Λεωνίδα να τους σταλείουν στην εξοχή του, για να τους φιλοξενήσουν καιρό ήθελαν. Και προς μεγάλη χαρά του Γεώργου και του Μαρτίου είχα

Εμείς, φυσικά, θα παρακολουθήσουμε μόνο τους τέσσερις φίλους μας: το Μάριο, το Γεώργο, τον Παύλο και το Λεωνίδα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'

Θερινές Διακοπές. — Ταξίδι.

Ο κ. Μοντανή, ο θεϊός του Γεώργου, είχε μια μεγάλη κι' όραία βίλλα σε μια θαυμάσια εξοχή. Εκεί φιλοξενούσε τώρα τον καλό φίλο του άνιψιού του, τον Μάριο. Μά ύστερ' από μια εβδομάδα έφθασαν κι' οι άλλοι δυό: ο Παύλος απ' το Παρίσι κι' ο Λεωνίδας από τον περίφημο «πύργο» του.

Θυμάσθε αυτόν τον πύργο και τη

«Υπήρχε και κάποιο ποτάμι με ψάρια μεγάλα...» (Σελ. 176 στ. β').

νείς των φίλων τους το ύποσχεθηκαν. — Τι καλά! φώναξε ο Γεώργος. Όλοι μαζί! όλοι μαζί!

Την ίδια ημέρα της άπονομής των βραβείων, το Λύκειο έρήμωσε. Όλα τα παιδιά έφυγαν για να περάσουν το καλοκαίρι στα σπίτια τους, άλλα στο Παρίσι, άλλα σε καμμιά επαρχία της Γαλλίας, κι' άλλα στο εξωτερικό, γιατί, καθώς είπαμε, ήταν και μερικοί ξένοι μαθητές. Και πάλι, δεν θα περνούσαν. όλοι το καλοκαίρι στα σπίτια τους. Οι πια εύποροι θα έκαναν με τους γονείς τους ταξίδια, θα πήγαιναν σ' εξοχές, σε άκραγιάλια, σε βουνά, θα κάθονταν σε βίλλες, σε πύργους, σε ξενοδοχεία, θα διασκεδάσαν και θα ξεκουράζονταν, ως νάρθη το φθινόπωρο, να γυρίσουν στο Λύκειο και, με νέες δυνάμεις, να ξαναρχίσουν τα μαθήματά τους.

δεξαμενή με τα χρυσόψαρα που είχε στον κήπο του; Μα θυμάσθε και το μασκαράλικο που έπαθε ο Μάριος σ' αυτή τη δεξαμενή με τη μανία που τον έπιασε να ψαρέψει; «Ε, στη βίλλα του κ. Μοντανή ο φίλος μας Μάριος μπορούσε να ψαρεύει όσο ήθελε χωρίς κανένα φόβο, γιατί το ψάρεμα εκεί ήταν άληθινό...»

Θα ένοησατε βέβαια πως εκεί κοντά υπήρχε κάποιο ποτάμι, όχι με χρυσόψαρα, αλλά με ψάρια μεγάλα, που τα πιάνουν οι άνθρωποι για να τα τρώνε. Έτσι το ψάρεμα δεν είναι μόνο διασκεδαστικό αλλά και χρήσιμο. Μα και κάτι άλλο υπήρχε εκεί κοντά: μια καλή και μεγάλη συντροφιά. Μαθητάι από ένα Λύκειο είχαν πάει να περάσουν το καλοκαίρι στα γειτονικά κτήμα, έσχετίσθηκαν με τους φίλους μας κι' όλη σχεδόν την ημέρα ήταν

μαζί. Έκαναν εκδρομές, παιχνίδια, τρέλλες: πήγαιναν και στο ψάρεμα, κι' ο καλός σας ο Μάριος έτρεχε μπροστά, κρατώντας ψηλά, σε σημαία, την άποχνη. Μ' αυτά και μ' αυτά, άπαρηγόρητος πρώτα που δεν μπόρεσε να πάη στην πατρίδα του, παρηγορήθηκε σιγά-σιγά κι' φαινόταν ευτυχισμένος.

Ένα πρωί, όμως, μετά το πρόγευμα, δεν πήγε με τους φίλους του να παίξει, αλλά ανέβηκε στην κάμαρά του, λέγοντας πως ήθελε να γράψη στους γονείς του. Το μεσημέρι, όταν ο Γεώργος, ο Παύλος κι' ο Λεωνίδας γύρισαν από τον περίπατό τους, για να φάνε, ο Μάριος δεν είχε κατεβεί ακόμα.

— Τι κάνει τόσες ώρες άπάνω; ρηε ο Σκιζάνης. Δεν πάμε να ιδούμε; — Ναι, είπε ο Δουμποδάνος και σιγά-σιγά, με τις μύτες, να τον τσάκωσουμε άζαφνα.

— Πάμε, πάμε! — Ανέβηκαν με τις μύτες, άνοιξαν την πόρτα της κάμαρας σιγά, και βρέθηκαν μπροστά σε παράξενο θέαμα: Ο Μάριος, ξαπλωμένος μπρούμιτα στα πάτωμα, κοίταζε, μελετούσε ένα μεγάλο χάρτη της Γαλλίας, ξεδιπλωμένον εκεί χάμω, κι' είχε άκμα κοντά του έναν Όδηγό των Σιδηροδρόμων — ένα βιβλίο που έγραφε πόσες ώρες κάνει ο σιδηρόδρομος για να φτάση από μια πόλη σ' άλλη, ποιές ώρες έφευγαν από κάθε πόλη τα τραίνα, και πόσα έστοίχιζε το εισιτήριο.

Τόσο ήταν βυθισμένος σ' αυτή τη μελέτη, ώστε δεν άκουσε τους φίλους του που μπήκαν. Και μόνο όταν άκουσε τη βροντερή φωνή του Λεωνίδα που τον ρωτούσε: «Εί, τι κάνεις εκεί, Μάριε;» σήκωσε το κεφάλι του και, σατισμένος, προσπάθησε να κρύψη το χάρτη και τον Όδηγό. Μα πού! ήταν σά νάθελε να κρυφθή πίσω από το δάκτυλό του. Κι' είπε στους φίλους του με ελιχνίνα.

— Ένδομια πως δεν είναι και τόσο μακριά από εδώ. Μα βλέπω...

— Τι πράμμη; ρώτησε ο Σκιζάνης.

— Η Γασκώνη! η πατρίδα μου! αποκρίθηκε ο Μάριος κοκκινίζοντας.

— Μα τί, ήθελες να πς; — Ναι... αν ήταν δυνατό... ήθελα να πήγαινα.

— Και πως; με τα πόδια; Τετρακόσια μίλλια θα είναι τουλάχιστο η απόσταση...

— Α, όχι, είπε ο Μάριος που είχε μελετήσει το χάρτη και τον οδηγό: το πολύ-πολύ διακόσια όγδόντα.

— Μόνο διακόσια όγδόντα; είπε ο

Δουμποδάνος: τότε σε μια εβδομάδα θα τα κόβουμε μαζί χαρά!

— Άλήθεια, φεβύρισε συγκινημένος ο Μάριος: θα μπορούσε κανένας να πάη και πς; — Τι καλά αν έκαναμε αυτό το ταξίδι κι' οι τέσσερις! είπε ο Δουμποδάνος.

— Πραγματικά, είπε κι' ο Σκιζάνης που του άρεσε αυτή η ιδέα.

Ο Γεώργος μόνο σιωπούσε. Κι' όλοι τον κοίταζαν στο στόμα, γιατί η γνώμη του θα είχε περισσότερη βαρύτητα, αφού ήταν άνιψιός του κ. Μοντανή που τους φιλοξενούσε.

— Τι λες και σύ, Γεώργο; τον ρώτησε δειλά-δειλά ο Μάριος.

— Εγώ λέω πως το ταξίδι αυτό δεν είναι για τα κάτσια μας.

— Ω! έκαμε ο Μάριος απογοητευμένος.

— Άλλα υπάρχει τρόπος να οικονομηθή το πράγμα, έξακολούθησε ο Γεώργος. Και νά. Ο Παύλος, ο Λεωνίδας κι' εγώ έχουμε λίγα χρήματα από διάφορες οικονομίες μας. Ας ιδούμε πρώτα πόσα είναι, κι' έπειτα σάς λέω τι μπορεί να γίνη.

Είπαν τότε πόσα είχε καθένας και βρέθηκαν ολα-ολα εξήντα φράγκα. Έπειτα ο Γεώργος πήρε τον Όδηγό, τον φυλλομέτρησε κάμποση ώρα κι' επιτέλους είπε:

— Μ' αυτά τα εξήντα φράγκα μπορούμε να πάμε με το σιδηρόδρομο, τριτή θέση, ένοσείται, ως ένα διάστημα κι' από εκεί πιά εξακολουθούμε το ταξίδι με τα πόδια. Δεν θα είναι τόσο πολύ.

— Άραδη; ρώτησε ο Δουμποδάνος πόσα χιλιόμετρα μένουν από εκεί που θα μς βγάλη ο σιδηρόδρομος; — Καμμιά όγδονταριά.

— Λαμπρά! θα τα κάμουμε πς; σε δυό ήμέρες.

— Βάλε τέσσερις, είπε ο Παύλος. Όσο κι' αν βαστούν τα πόδια μας, παιδιά είμαστε, δεν μπορούμε να πεζοπορούμε σε μεγάλα.

— Μα και τέσσερις ήμέρες δεν είναι τίποτα! φώναξε ο Μάριος με χαρά. Α, Γεώργο, τί καλή ιδέα που είχες! Σ' ευχαριστώ πολύ, πολύ!

— Ναι, μα δεν τελείωσε άκμα το ζήτημα, είπε ο Γεώργος. Πρέπει να το πω και το θεϊό μου.

— Καλό ξημέρωμα!

φώναξε ο Δουμποδάνος: και θα μς αφήση ο θεϊός σου;

— Δεν ξέρω, αποκρίθηκα ο Γεώργος, αλλά πρέπει να τον ρωτήσω.

— Όχι! είπε ο Μάριος. Είναι τόσο καλός ο θεϊός σου, ώστε άμα άκούση πως θέλω να πάω να ιδω τους γονείς μου, θα θελήση να κάμη τα έξοδα του ταξιδιού. Μ' άρκετά του χρωστώ ως τώρα, δεν θα ήθελα να ένοχληθή και πάλι για μένα. Άδρια, καθώς μς είπε, θα πάη στο κτήμα να μείνη έφτά-όχτώ ήμέρες. Φεύγουμε και μεις, κι' ως να γυρίση ο θεϊός σου, θα είμαστε πίσω. Μη τον ένοχλήσης λοιπόν.

— Εγώ ξέρω τί θα κάμω, αποκρίθηκε ο Γεώργος. Αφήστε σε μένα την υπόθεση κι' ετοιμασθήτε να φύγουμε μεθαύριο.

Το βράδυ τη, ίδιας ήμέρας, πριν κοιμηθούν, ο Γεώργος μίλησε πολλήν ώρα με το θεϊό του. Του έξήγησε το σχέδιό του, που οι φίλοι του το είχαν εγκρίνει με χαρά, και ύστερα τον ρώτησε: — Τι λέτε σεις, θεϊε; Μπορεί να γίνη, αυτό το ταξίδι;

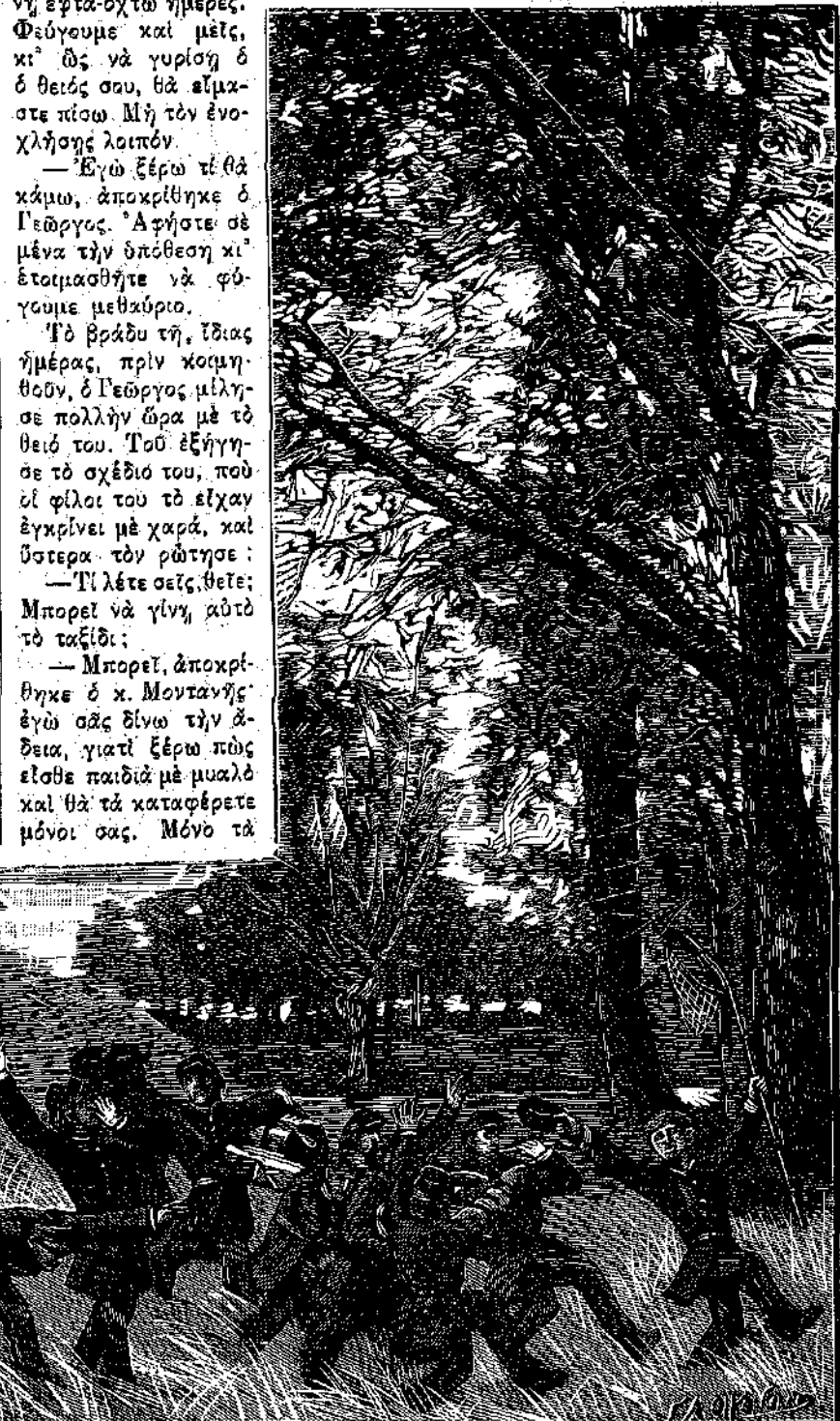
— Μπορεί, αποκρίθηκε ο κ. Μοντανή: εγώ σάς δίνω την άδεια, γιατί ξέρω πως είσθε παιδιά με μυαλό και θα τα καταφέρετε μόνοι σας. Μόνο τα

εξήντα φράγκα δεν πιστεύω να σάς φθάσουν. Άλλα θα σου δώσω χρήματα να τα κρατς για κάθε ένδεχόμενο. Ναι, ναι, πς στους φίλους σου πως μεθαύριο άναχωρείτε.

— Ω θεϊε μου, πόσο θα χαρή ο καιμένος ο Μάριος.

— Μα γι' αγάπη του κι' εγώ σάς στέλνω. Καταλαβαίνω πόσο θα επιθύμησε το καιμένο το παιδί τους γονείς του.

(Άκολουθεί) Μετάφρ. π. ι. φ. και γρ. α.

«Ο Μάριος έτρεχε μπροστά, κρατώντας σε σημαία την άποχνη». (Σελ. 176 στ. γ')

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΚΥΡΙΑΚΗ

Ηλιόλουστη προβάλλει η μέρα... Η Κυριακάτικη αγωγή...

Της Εκκλησίας τα σεασιδία... Και εις τον ατλόγυρο παιχνίδια...

Φαλιμός γλυκός ψηλά ανεβαίνει... Μαζί με θυμιατό εωδία...

ΑΝΘΡΩΠΟ-ΓΑΤΟΦΙΛΙΑ

Είναι κάπως περίεργος ο τρόπος που... άρχισαν η φίλια μας. Κάθε άρχη έχει τον...

Μιά μέρα όμως έγινε κακιά... παίζαμε ήσυχα κι αγαπημένα...

Θάλασσα να της ξηγήσω πως δεν ή... ταν σωστό αυτό που έκανε...

Μα μιά αγαθή καρδιά άσυνήθιστη... στις τύψεις της συνειδήσεως...

Κάτι νοιώθω στο πόδι μου και στη... σιγά-σιγά Άδιαφορία ήταν το μόνο...

μά μέρα θα την συγχωρούσα... γιατί δεν της είχα κρατήσει κακία.

Να πάλι αγαπημένες στο παιχνί... δικό μας. Το περιστατικό εκείνο...

ΣΑΝ ΞΑΝΑΡΧΙΖΕΙ Η ΑΝΟΙΞΗ

Έφθε σήμερα, κανείς δεν ξέρει π... σαν ξημέρωσε, βρέθησαν τα σημάδια...

Κι όλα μαζί του Θεού τα πλάσμα... τα τραγουδι της άνοιξης τόνισαν.

Ωστόσο, κανείς από τους διαγων... ζομένους δεν έστειλε το κείμενο...

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο δάσκαλος ρωτά τον Τοτό: Ποιά ζώι λέγονται μικροσκοπικά...

Στό σχολείο: Τι είναι το άλεξιμανύο; Ένα πράγμα που μας προσφύλαει...

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΕΚΤΑΚΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΕΠΑΝΘΡΩΣΕΩΣ ΣΤΙΧΩΝ

ΤΟ ΕΠΑΝΘΡΩΜΕΝΟ ΚΕΙΜΕΝΟ

Απόσπασμα από τον "Όρμος" του Γερ. Μαρκόβη... Άν ένας πρέπει από τους δύο...

Αυτό καθώς βλέπετε είναι το κείμε... νον που σας το είχα δώσει σε πεζό...

Όσοι, κανείς από τους διαγων... ζομένους δεν έστειλε το κείμενο...

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ (Από 15 έτών και άνω...

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Τοιγγάνα [18Ε]. ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Αγνάθη...

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Χλωμή Σελήνη [14Ε], Χιονοκίενο Δενδράκι [14Ε], Βραχιλάκια [14Ε].

*) Η λέξη εκείνη είχε παραληφθεί κατά λάθος...

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, από [12Ε] εις έκασ... ονον: Μόρις, Ροζελάνια, Χριστιάνη...

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ, από [8Ε] εις έκασ... ονον: Άντι Κοκκαλίδου, Μενεξές, Π...

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: από [6Ε] εις... έκαστον: Βιολέττα, Ρομπέρ Σιρκουφ...

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (14 έτών και κάτω) ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ανθρο...

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, από [10Ε] εις έκασ... ονον: Άντι Γεωργίου, Χρήστος Πολίτης...

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ, από [6Ε] εις έκασ... ονον: Σιφουνας, Άπλη Ζωή.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: από [4Ε] εις... έκαστον: Άγιολι, Άρσακιές Νο 2.

ΗΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΕΠΙΣΤΕΥΣΗΣ

Άθήνα, 13 δόδς Εθνεργείου την 14 Δεκεμβρίου 1937

Ο Ραδιοφωνικός Σταθμός του Μπάρ... ει της Ιταλίας, διοργανώσε διεξέδομα...

Ο κ. ΦΑΙΔΩΝ έλαβε ένα γράμμα, ύπο... γραμμένο από μερικούς δασκάλους...

Επίσης και στην Μεταγραμματικώ 150... του 14 φύλλου έγινε τυπογραφικό λάθος...

συνήθεια, από το γλωσσικό ζήτημα, να... ονομάζονται «δασκάλου» οι πολέμοι...

Παρακαλώ πολύ δους γραστούν... τη συνδρομή τους να τη στείλουν...

Πάντοφ γιορτάζονται τα Πενητάχρονα... του Ενωσπούλου. Την άρχόμενη έβδομάδα...

Ηλιοστεργίωτη, όσο πιο σπάνια, πιο... δύσκολος είναι οι λέξεις των Πνευματικών...

Αν κρίνει να διατάξει καθόλου, Άγ... γύριε Στρατίνα στην κίνησή μου...

δγκα πως τον είχα πάρει από την π... τη, και τον ξαναδουροίσενα, με άλλη μά...

Δέν πιστεύω, Βιολέττα των Άλεσων... να με θυμάσαι μόνο σαν άρρωσταλός...

Πάντοφ γιορτάζονται τα Πενητάχρονα... του Ενωσπούλου. Την άρχόμενη έβδομάδα...

Τό Υδρακόπουλο μου γράφει τους... βαθμούς του - πολύ καλοί, μπράβο!

Μη λές, Κόκκινη Αύτονομάτεια, πως... «απητέισα» νάπανήσω στο προηγούμενο...

Αν κρίνει να διατάξει καθόλου, Άγ... γύριε Στρατίνα στην κίνησή μου...

